Notitie verkorte looptijd schuldsanering

Recofa 02 maart 2015

Inleiding

In de Tiende monitor WSNP is onderbouwd geconstateerd dat de rechtbanken zeer verschillend omgaan met de vraag of gebruik kan worden gemaakt van de wettelijke mogelijkheid tot verkorting van de looptijd van de schuldsaneringsregeling.[1] De geconstateerde verschillen laten zich moeilijk (slechts) verklaren door (sociale) verschillen in de populatie sanieten van de desbetreffende rechtbanken of een (statistisch onwaarschijnlijke) jarenlange aaneenschakeling van bijzondere gevallen waarin een verkorting nu juist wel of juist niet in de rede ligt bij een bepaalde rechtbank.

Binnen Recofa is uitvoerig aandacht aan deze constatering besteed. De rechtbanken waren het er zonder uitzondering over eens dat deze verschillen onwenselijk zijn: zij lijken zich beter te laten verklaren door beleid en cultuur binnen een bepaalde rechtbank, dan door inhoudelijke, zaaksgebonden afwegingen.

Een en ander was aanleiding voor Recofa om uitgangspunten op te stellen die kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van verzoeken tot verkorting van de looptijd van een schuldsaneringsregeling.

U treft die uitgangspunten in deze notitie aan. Zij vallen uiteen in uitgangspunten bij het toezicht op WSNP-zaken en uitgangspunten bij de beoordeling van een verzoek tot verkorting.

Wellicht ten overvloede, maar voor de goede orde, zij erop gewezen dat deze uitgangspunten geen “beslisboom” vormen aan de hand waarvan de individuele rechter-commissaris of rechtbank een verzoek tot verkorting *moet* beoordelen.

Dat neemt niet weg dat Recofa wel aanbeveelt bij die toetsing deze uitgangspunten te hanteren: alleen bij toepassing van een uniform toetsingskader kan rechtseenheid en rechtszekerheid ontstaan en bestaan. Het kan niet zo zijn dat een saniet bij overigens gelijke omstandigheden (waaronder begrepen: resultaat voor de crediteuren) enkel vanwege zijn woonplaats met een looptijd van anderhalf jaar of drie jaar wordt geconfronteerd.

1. Uitgangspunten bij toezicht

1.1 In ieder geval binnen drie maanden nadat een jaar na de van toepassingsverklaring van een de schuldsaneringsregeling is verstreken, beoordeelt de rechter-commissaris ambtshalve of de feiten en omstandigheden van die regeling aanleiding geven om de looptijd van die regeling te verkorten.

1.2 Indien de rechter-commissaris tot de conclusie komt dat er aanleiding is om de looptijd te verkorten, deelt hij dat zo spoedig mogelijk mede aan de saneringsbewindvoerder met het verzoek aan de bewindvoerder om hem binnen twee weken te berichten of de bewindvoerder de conclusie van de rechter-commissaris deelt of niet.

1.3 Indien de reactie van de bewindvoerder de rechter-commissaris geen aanleiding geeft tot wijziging van zijn conclusie, leidt de rechter-commissaris het er toe dat zo spoedig mogelijk ofwel zijn

[1] http://www.wsnp.rvr.org/pdf/Monitor%20Tiende%20meting.pdf , blz. 33 e.v.

schriftelijke beslissing als bedoeld in art. 349a lid 2 Fw uitgaat, dan wel zijn voordracht als bedoeld in art. 354a lid 1 Fw de rechtbank bereikt.

1.4 De rechter-commissaris brengt, bijvoorbeeld tijdens een bewindvoerdersoverleg of tijdens een evaluatiegesprek, de mogelijkheid van verkorting van de looptijd onder de aandacht van de bewindvoerders die door zijn rechtbank worden benoemd.

2. Uitgangspunten bij de beoordeling van een verzoek tot verkorting looptijd

De looptijd van de schuldsaneringsregeling kan in beginsel worden verkort indien:

2.1 de schuldenaar al zijn verplichtingen uit hoofde van de Faillissementswet naleeft;

en

2.2 alle bekende baten ten behoeve van de boedel zijn gerealiseerd en redelijkerwijs geen baten meer zijn te verwachten voor het einde van de reguliere looptijd;

en

2.3 de schuldenaar geen (relevante) aflossingscapaciteit (meer) heeft en evenmin valt redelijkerwijs te voorzien dat de schuldenaar voor het einde van de reguliere looptijd relevante aflossingscapaciteit verwerft;

en

2.4 voor de resterende duur van de looptijd volledige ontheffing is verleend van de sollicitatieverplichting,

een en ander laat onverlet het bepaalde in 1.7 van de Recofa-richtlijnen voor schuldsaneringen, welke richtlijn luidt als volgt:

1.7 Termijn van de schuldsaneringsregeling en wijziging van de termijn

a. Indien de bewindvoerder termen aanwezig acht om de wettelijke termijn van de schuldsaneringsregeling van drie jaar te verlengen of te verkorten, stelt hij de rechter-commissaris hiervan op de hoogte.

b. De wettelijke termijn kan onder andere worden verkort, indien de schuldenaar in een aan de schuldsaneringsregeling voorafgaand faillissement of voorafgaande surseance het meerdere boven het in de schuldsaneringsregeling geldende vrij te laten bedrag, aan de boedel heeft afgedragen.

c. De wettelijke termijn kan in beginsel niet worden verkort:

- indien de schuldenaar voorafgaand aan de toelating tot de schuldsaneringsregeling langere tijd in een minnelijk traject of tijdens een moratorium heeft gespaard;

- indien afloscapaciteit van de schuldenaar in de periode voorafgaand aan de schuldsaneringsregeling – bijvoorbeeld door loonbeslag – voor de aflossing van schulden is aangewend.

d. De bewindvoerder vermeldt in zijn verslaglegging of het vereenvoudigde traject als bedoeld in artikel 354a lid 1 Fw kan worden doorlopen.

02 maart 2015